

VRJ EN BLJ

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMACHTSCHAAP E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „De hond van juffrouw Baks.”

DE HOND VAN JUFFROUW BAKS.

De jongens in de straat zeiden, dat juffrouw Baks „gek” was. Zoiets zeggen jongens heel gauw, en ze denken er niet bij wat een leelijk woord ze gebruiken en hoe treurig het is, als iemand werkelijk van z'n verstand beroofd is. Nu deed juffrouw Baks iets, wat de jongens niet konden begrijpen, ze praatte steeds in zichzelf. Als ze zoo in haar eentje langs de straat liep, dan mompelde ze allerlei dingen; haar lippen bewogen zich heen en weer, en haar gezicht trok in een vreemde plooi.

„Jongens, daar heb je d'r weer,” zeiden ze dan tegen elkaar, en ze riepen haar na: „juffrouw Baks is gek, juffrouw Baks is gek,” of ze plaagden haar en vroegen beleefd: „wat zei u, juffrouw,” of „had u het tegen mij, juffrouw.” De jongens dorsten wel, want juffrouw Baks scheen niemand te hebben om haar te beschermen. Behalve dan een klein armoedig hondje, een oud, mank beestje. Dat blafte wel tegen de jongens als ze te dicht in de buurt kwamen, maar daar lachten ze wat om.

Maar eens op een middag had juffrouw Baks een andere hond bij zich, een groote Duitse dog. De jongens zagen niet zoo gauw dat het dier bij haar hoorde, en begonnen hun gewone plagerijen, maar juffrouw Baks zei niets anders dan: „hier Max,” en toen ineens stond het beest naast haar, en keek met een paar kwade oogen naar de jongens. Dié er van door, want nu hadden ze geen moed genoeg om zoo te blijven schreeuwen en plagen als anders.

De jongens waren eindelijk een beetje aan den hond gewend: 't was een goede lobbies zeiden ze tegen elkaar, het beest deed geen kwaad en ten slotte waren ze zoo „dapper” weer te dicht in de buurt van juffrouw Baks te komen, ja Dirk Knigge was zelfs zoo brutaal om haar aan den rok te trekken, onder 't roepen van: „juffrouw Baks is” Maar verder kwam hij niet, want Max, die in de buurt was en de euveldaad zag, was met een sprong bij zijn meesteres, vloog tegen Dirk op en beet hem een stuk uit zijn broek, terwijl hij ook een stukje vleesch meenam!

Nu was het schreeuwen geen gebrek! Zoo hard ze konden gingen de jongens er van door. Huilende kwam Dirk thuis. „Die valsche hond van de gekke juffrouw Baks

heeft me gebeten, en ik deed het dier heelemaal niks,” vertelde hij. Moeder was werkelijk heel boos!

„'t Is toch een schandaal,” vond ze, „zoo'n dier maar zonder muilkorf te laten loopen. Je zou bang wezen je kinderen op straat te sturen. Vader, je moest maar eens naar de politie gaan om er over te klagen.”

„k Zal eerst maar eens zelf naar juffrouw Baks gaan, meende vader. D'r is nu toch niets aan te verhelpen, en misschien wist ze niet, dat het beest zoo valsch was.”

„'t Spijt me erg, dat het gebeurd is, mijnheer Knigge,” zei juffrouw Baks, „maar zoo als de jongen verteld heeft, is het toch niet toegegaan.”

En de juffrouw begon te vertellen van het plagen der jongens, hoe ze niet rustig langs de straat kon gaan of de jongens liepen haar na en zeiden, dat ze gek was. Nu ja, ze begreep het wel, dat kwam omdat ze in zichzelf praatte, maar och, als je zoo veel in je leven had meegemaakt, was dat toch wel begrijpelijk, niet waar. Eerst had ze een kleine hond gehad, maar dat diertje was gestorven, en nu had ze het voor zichzelf, ze woonde alleen, veiliger gevonden een grooter dier te nemen.

De jongens waren den eersten tijd uit haar buurt gebleven, maar in de laatste dagen was 't geplaag weer begonnen. Zij had den hond niet opgehitst, maar ja, toen men haar had aangeraakt was het dier zijn meesteres te hulp geschoten. 't Speet haar wel, maar 't was heusch haar schuld niet.

Vader Knigge zei niet veel en ging naar huis.

„En, man, heb je het haar goed verteld?” begon zijn vrouw toen hij weer thuis kwam.

Maar haar man was niet erg goed gemutst. „Waar zit Dirk?” zei hij. Doch Dirk hield zich op den achtergrond en was niet te vinden.

„Nogal verstandig van hem,” vond vader. „Want als ik hem te pakken krijg, zal ik hem eens goed de les lezen. 'k Zal hem leeren oude menschen te plagen.”

En toen Dirk eindelijk voor den dag kwam, heeft vader hem heel ernstig gezegd wat 'n flauwe, laffe jongen hij was, om het een arme stakkerd zóó moeilijk te maken. Dirk schaamde zich. Het is ook niet prettig als je vader je laf noemt. En hij nam zich ernstig voor, dat zoo iets nooit meer gebeuren zou.

v. d. H.